

Η ΝΕΑ

ΖΩΗ

ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΟΥ ΟΜΩΝΥΜΟΥ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ

ΕΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ.

ΕΤΟΣ Α΄

ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ 1904

ΑΡΙΘ. 1.

ΕΣΧΑΤΩΣ παρατηρηθεῖσα ἐνταῦθα πνευματικὴ κίνησις, ἡ ἐκ τῆς ἀφίξεως τοῦ λαμπροῦ θιάσου τοῦ Βασιλικοῦ θεάτρου ἐμπεδωθείσα ἀγάπη πρὸς πᾶν ὠραῖον Ἑλληνικὸν ἔργον, ὁ ἀνυπόκριτος ἐθνουσιασμός, δι' οὗ ὑπεδέχθη ἡ παροικία μας τὴν ἰδρύσιν τῆς Ἑλληνικῆς Φιλαρμονικῆς, ἡ ἰδέα τέλος ὅτι ζῶμεν ἐν τῇ ἐνδόξῳ τῶν Ἱπτολεμαίων πρωτεύουσῃ, ἐν ἣ τὸσαῦτα πνευματικὰ κέντρα ἡνθουν καὶ ἐν ἣ σήμερον ἀκμαῖος δρᾷ τόσος Ἑλληνισμός, πάντα ταῦτα ἐλάλουν ἡμῖν εὐγλώττως ὅτι ἀδελφικὴ συνένωσις πρὸς εὐγενῆ σκοπὸν ἀπαραίτητος καὶ ἐπιβεβλημένη ἦν.

Καὶ τὴν πραγμάτωσιν τοῦ ἐνδομύχου ἡμῶν πόθου διείδομεν ἐν τῇ ἰδρύσει Φιλολογικοῦ Συλλόγου, τὴν τε πνευματικὴν ἀνάπτυξιν τῶν μελῶν αὐτοῦ ἐπιδιώκοντος καὶ εἰς τὰ ἐκ τῆς ἰδρύσεώς του μέλλοντα νὰ προκύψωσιν εὐάρεστα ἀποτελέσματα ἀποδίδοντος.

Διαλέξεις, ἄμιλλα πρὸς παραγωγὴν πρωτοτύπων ἔργων, ἐκλογὴ διακεκριμένων ξένων συγγραφέων πρὸς μετάφρασιν καὶ ἐν ἐνὶ λόγῳ ὁ μέλλων νὰ ὑποκινηθῇ πρὸς πᾶν καλὸν καὶ εὐγενὲς ζῆλος, ἰδοὺ τὰ μέσα δι' ὧν σκοπεῖ ὁ Σύλλογος τὴν πραγμάτωσιν τοῦ πρώτου μέρους τοῦ προγράμματος αὐτοῦ.

Ὅσον διὰ τὰ μέλλοντα νὰ προκύψωσιν εὐάρεστα ἀποτελέσματα, φαίνεται ἡμῖν περιττὸν νὰ ἀναπτύξωμεν ἐνταῦθα, λαμβανομένου ὑπ' ὄψει ὅτι ἀνέκαθεν ἡ ἡμετέρα φυλὴ διεκρίθη καὶ ἐπεβλήθη διὰ τῆς πνευματικῆς αὐτῆς ὑπεροχῆς καὶ θαύματα ἐπετέλεσε διὰ τῆς ἐν ὁμονοίᾳ δράσεως.

Τὴν καλητέραν ὁμῶς ἐξήγησιν τῆς ἀφρηρίας ἀφ' ἧς ὠρμήθημεν, δίδει αὐτὸς οὗτος ὁ τίτλος τοῦ Συλλόγου, ἡ θερμὴ τοὔτέστιν ἐπιθυμία νὰ χυθῇ εἰς τὰς φλέβας μας νεανικὸν ὄντως αἷμα, πλήρες ζωῆς, ἀποδιώκον τὴν νάρκην καὶ κινοῦν εἰς πράξεις, ἃς μόνον τὸ σφρίγος σωφρονούσης νεότητος καὶ ἡ ἀγάπη λατρευτῆς Πατρίδος δύνανται νὰ ἐμπνεύσωσιν.

Ἐσκεμμένως καὶ μετὰ τὴν ἐξέτασιν πασῶν τῶν δυσκολιῶν καθ' ὧν ἔχομεν νὰ ἀντιπαλαίωμεν, προσέβημεν εἰς τὸ ἔργον καὶ τότε μόνον ἀπεφασίσαμεν νὰ φέρωμεν αὐτὸ εἰς φῶς, ὅτε πλέον στερεὰ καὶ ἀκλόνητα εἶχον τεθῇ τὰ θεμέλια.

Ἐχομεν ἀκράδαντον τὴν πεποιθῆσιν ὅτι πλήρης ἐπιτυχία θὰ στέψῃ τὰς προσπάθειάς μας καὶ μετὰ θάρρους παρουσιάζομεν εἰς τοὺς ἀξιότιμους ἀναγνώστὰς μας τὸν πρῶτον ἀριθμὸν τοῦ περιοδικοῦ μας.

Μεθ' ὅλης τῆς δυνατῆς φιλοκαλίας ἐκτυπούμενον, περιέχον δὲ ὅλην ἣν ἐπιβάλλει ἡμῖν αὐστηρῶς αὐτὸς οὗτος ὁ ἐπιδιωκόμενος σκοπός, δὲν ὑπερβάλλομεν λέγοντες ὅτι εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς

θὰ περιβληθῇ διὰ τῆς ἀγάπης καὶ ἐμπιστοσύνης τῶν Ἑλληνικῶν οἰκογενειῶν, ὧν ἕκαστον μέλος θὰ εὐρίσκη τὸ κατάλληλον δι' αὐτὸ ὑγιὲς καὶ τερπνὸν ἀνάγνωσμα. Ἐὰν δὲ καὶ ἰσχυροὶ κάλαμοι ἐπιφανῇ θέσιν κατέχοντες ἐν τοῖς γράμμασιν εὐαρεστηθῶσι νὰ παρέχωσιν ἡμῖν τὴν πολύτιμον συνεργασίαν των, μετ' εὐγνωμοσύνης θὰ δεχώμεθα αὐτήν. Εἰς τοὺς ὠραίους κήπους, πλησίον τῶν μεγάλων εὐοδῶν ἀνθέων φύονται καὶ ἀνθύλλια, ὧν τὸ ἄρωμα ὅσον καὶ ἂν ᾖ λεπτὸν καὶ ἀσθενὲς δὲν περιφρονεῖται ὅμως πάντοτε.

Οἱ Ἰδρυταὶ
τῆς « Ν Ε Α Σ Ζ Ω Η Σ ».

ΑΡΑΒΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

Μετάφρασις ἐκ τοῦ Ἀραβικοῦ
τῆς περιφήμου γνωμικῆς ᾠδῆς τοῦ Ἀλτογράν
τῆς γνωστῆς ὑπὸ τὸ ὄνομα

ΛΑΜΙΑΤ-ΕΛ-ΑΓΚΑΜ

ΠΡΟΣΗΜΕΙΩΣΙΣ

Ὁ ποιητὴς τῆς ᾠδῆς ταύτης καλεῖται μὲν « Ἀβου-Ἰσμαήλ, Ἐλχάσαν, Μουάτιδ-Ἐλδίν, Ἐλᾶσθαχάνη » εἶναι δὲ γνωστὸς ὑπὸ τὸ ἐπώνυμον « Ἀλτογράν ». Ὑπῆρξεν ἔξοχος ποιητὴς καὶ ἀριστος λογογράφος καὶ δεινὸς πολιτικὸς τῆς ἐποχῆς αὐτοῦ. Εἶναι δὲ Πέρσης τὸ γένος, ἔλκων τὴν καταγωγὴν ἐκ τῆς πόλεως Ἀσιπαχάν, ἐν ᾗ ἐγεννήθη τῷ 1060 ἢ κατ' ἄλλους 1066 μ.Χ. Ἐχρημάτισεν ὑπουργὸς ἐν τῇ πόλει Ἰρμπελ (Ἀρβήλοϊς) τῆς Μουσούλης παρὰ τῷ ἡγεμόνι Μασ'ούδ, υἱῷ Μωάμεθ τοῦ Σελτζουκίδου. Πολέμου δὲ γενομένου μεταξὺ τοῦ Μασ'ούδ τούτου καὶ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Μαχμούδ Σουλτάνου τῆς Βαγδάτης παρὰ τὴν Περσικὴν πόλιν Χαμζάν (Ἐκδᾶτανα), καὶ κριθείσης τῆς νίκης ὑπὲρ τοῦ Μαχμούδ, συλληφθεὶς ὁ Ἀλτογράν ἀπήχθη εἰς Βαγδάτην ἐνθα διὰ τῶν ραδιουργιῶν τοῦ ἀντιπάλου αὐτοῦ Νιζάμ-Ἐλδίν ὑπουργοῦ τοῦ Σουλτάνου Μαχμούδ καθεῖρχθη καὶ κατεδικάσθη εἰς θάνατον, ὡς δῆθεν ἄθεος, καὶ οὕτως ἀπέθανε τῷ 1121 μ.Χ.

Τὸ ἐπώνυμον « Ἀλτογράν » εἶναι ἐσχηματισμένον ἐκ τῆς λέξεως « τογρᾶ » σημαίνουσης τὸ αὐτοκρατορικὸν τῶν σουλτάνων σῆμα, ὅπερ εἶναι ἐν χρήσει μέχρι τοῦδε, καὶ ὅπερ τυγχάνει σύμπλεγμα τῶν γραμμῶν, ἐξ ὧν ἀποτελοῦνται τὰ ὀνόματα αὐτῶν, χαρασσόμενον εἰς τὸ ἄνω μέρος τῶν ἐπισήμων ἐγγράφων. Ἐπειδὴ δὲ ὁ περὶ οὗ ὁ λόγος ποιητὴς ὑπουργὸς ὧν εἶχε καὶ τὸ ἀξίωμα αὐτοκρατορικοῦ σφραγιδοφύλακος, καλ-

λιγράφος δὲ ὧν εἰς μέγιστον βαθμὸν ἰδιοχείρως ἐχάρασσε τὸ « τογρᾶ » ἐντεῦθεν ἐπωνομάσθη « Ἀλτογράν ».

Ἐν Βαγδάτῃ εὐρισκόμενος ὁ ποιητὴς ἐποίησε τῷ 505 Ἐγείρας τὴν περὶ τῆς ὁ λόγος περιφήμου γνωμικῆς αὐτοῦ ᾠδῆς, ἣτις ἐκλήθη « Λαμιάτ-Ἐλ-ἄγκαμ » ἦτοι λαμβδοκατάληκτος ᾠδὴ τῶν Περσῶν, ὡς οὕσα ἐφάμιλλος τῆς λαμβδοκατάληκτου γνωμικῆς ᾠδῆς τοῦ ἀρχαίου Ἀραβος ποιητοῦ « Ἀλχᾶνφαρα » (510 μ.Χ.) τῆς γνωστῆς ὑπὸ τὸ ὄνομα « Λαμιάτ-Ἐλάρᾶν » ἦτοι λαμβδοκατάληκτος ᾠδὴ τῶν Ἀράβων. Ἐν τῇ προκειμένῃ ᾠδῇ ὁ ποιητὴς δι' ἀποφθεγμάτων καὶ γνωμῶν ἐκδηλοῖ τὰ κατακλύζοντα τὴν καρδίαν αὐτοῦ αἰσθήματα τῆς λύπης καὶ τῆς ἀπογοητεύσεως διὰ τὸ μάταιον καὶ ἄστατον τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων. Πολλὰ δὲ ἐκδόσεις αὐτῆς μετὰ καὶ ἄνευ σημειώσεων, οὐ μόνον ὑπὸ Ἀράβων, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ Εὐρωπαίων ἐπιστημόνων πολλαχοῦ μέχρι τοῦδε ἐγένοντο, ὡς ἐν Κωνσταντινουπόλει, ἐν Ὁξφόρδῃ ἐπιμελεῖα τοῦ ἐπιστήμονος Ἐδουάρδου Βοκῶκ, ἐν Φραγκφούρτῃ, ἐν Δρέσδῃ ἐπιμελεῖα τοῦ ἐπιστήμονος Ραῖσκη, καὶ ἐν Καζάν τῆς Ρωσσίας ἐπιμελεῖα τοῦ ἐπιστήμονος Φράϊν. Μετάφρασιν δ' αὐτῆς εἰς τὴν Λατινικὴν ἐξεπόνησαν ὅ τε ῥήθεις ἐπιστήμων Βοκῶκ καὶ ὁ ἐπιστήμων Κόλλους.

Τὴν ἔμμετρόν μου ταύτην μετάφρασιν ἐποίησα, ὡς συνειδήζω πάντοτε προκειμένου περὶ τοιοῦτου εἵδους ὑποθέσεων εἰς ἰδιώμα ἀρχαῖον μὲν καὶ ἀνάλογον πρὸς τὸ τοῦ πρωτοτύπου, σαφὲς ὅμως καὶ εὐληπτον. Προσεπάθησα δὲ νὰ ἀποδώσω δι' αὐτῆς μᾶλλον τὸ νόημα ἢ τὴν φράσιν, ἀναπτύσσω ἐν αὐτῇ πρὸς τούτοις καὶ τὰ χρήζοντα ἀναπτύξεις, ὅθεν ἀπέβη λίαν ἐλευθέρα. Ἐξ αὐτῆς δὲ παρέλειψα ὅν τινας ὀλίγους στίχους, ὡς ἐρωτικὴν ἔχοντας τὴν ὑπόθεσιν καὶ ἐπομένως μὴ συνάδοντας πρὸς τὸν γνωμικὸν χαρακτῆρα τῆς ὁλης ᾠδῆς. Τὴν παρέκδοσιν ταύτην μετήλθεν ὁ ποιητὴς οὐχὶ βεβαίως κακῶς ἐλκον εὖσαν καὶ ἐξ ἀπειροκαλίας προερχομένην, ἀλλ' ἐπόμενος κοινῇ συνηθείᾳ τῶν Ἀράβων ποιητῶν, ἀρχαίων τε καὶ νεωτέρων, ἐν πάσῃ ᾠδῇ οἰασθήποτε φύσεως ἐρωτας παρεμβάλλοντων, καὶ τούτου ὡς ἀπαραίτητου σχεδὸν κανόνος στερεῶς ἐχομένον. Ἐμοὶ ὅμως ἐπεδόλλετο ἡ παράλειψις αὕτη, τοῦτο μὲν ὡς συντελοῦσα εἰς τὸ ἐπαγωγὸν τοῦ ἀναγνώσματος, τοῦτο δὲ ὡς συνάδουσα πρὸς τὴν τῶν Ἑλλήνων τε καὶ τῶν λοιπῶν πεπολιτισμένων ἐθνῶν ποιητικὴν ἀντίληψιν. Πρὸς τούτοις δὲ παρήλαξα καὶ τὴν τάξιν στίχων τινῶν τοῦ πρωτοτύπου, διαρρυθμίζων αὐτήν, ὅσον ἐνεστι συμφώνως πρὸς τὴν ἀλληλουχίαν τῶν ἐννοιῶν, ἣτις τυγχάνει ἀδιάφορος ἐν τῇ Ἀραβικῇ ποιήσει, καθ' ὅσον ἐν αὐτῇ πᾶς στίχος θεωρεῖται αὐτοτελὴς καὶ ἀνεξάρτητος τοῦ τε προηγούμενου καὶ τοῦ ἐπομένου.

Ἐν πάσῃ δὲ περιπτώσει ἐξαιτοῦμαι τὴν εὐμένειαν τῶν ἐριτίμων ἀναγνωστῶν διὰ τὰ τυχόν παρατηρηθησόμενα ἐλαττώματα ἐν τῇ μεταφράσει ταύτῃ, παρακαλῶν αὐτοὺς ἵνα ἐπιεικῶς κρίνωσι μεταφραστὴν οὐχὶ μητρικὴν ἔχοντα τὴν Ἑλληνικὴν.